

Léto v kempu

Jana Kaško

Léto v kempu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

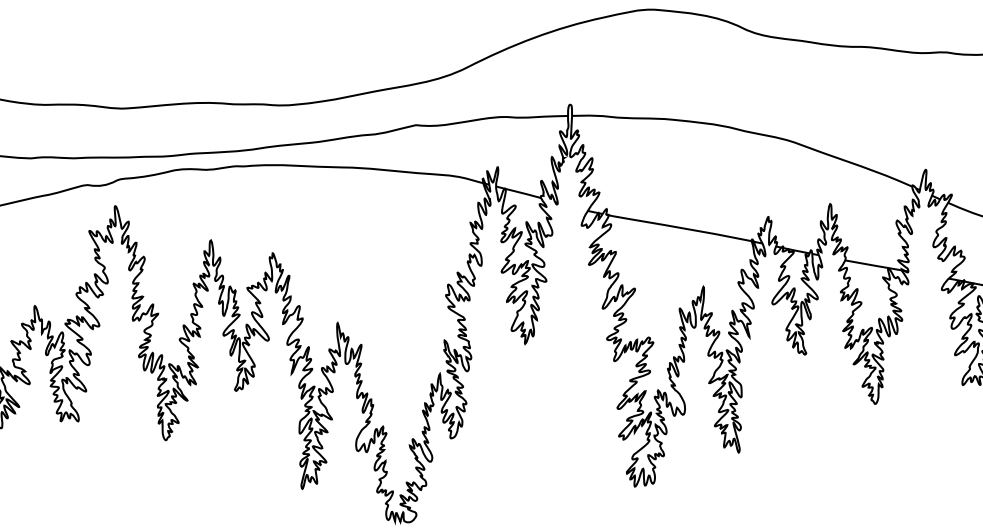
Jana Kaško
Léto v kempu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Léto v kempu

Jana Kaško

Léto v kempu

Jana Kaško

*Věnováno rodině a všem,
kteří se podíleli na vydání této knížky.*

Taková normální rodina

Sotva Pavel vyšel po ranní dvanáctihodinové šichtě z vý-
tahu před dveře svého bytu v třetím patře panelového domu,
uslyšel hlasitý dětský jekot a ženský křik: „Přestaňte se
spolu pořád prát, nebo dostanete na zadek. Počkejte, až
přijde táta!“

Pavla napadlo, že by si zašel na dvě točený. Nemělo ale
smysl riskovat hádku, když má Lucie tak blbou náladu.
Strčil klíč do zámku: „Co tady hulákáte jak na lesy? Zase
zlobíte maminku?“

„Tati, tati! Tomáš mi bere pastelky!“ přiběhla naštvaně
šestiletá Terezka.

„To ale nejsou jenom tvoje pastelky. Musíš mu je taky
půjčit,“ uklidňoval dceru Pavel.

„Ale já je měla první!“

Vtom přišla Lucie z kuchyně a dala Pavlovi letmou pusou:
„Vidíš to? Tohle já mám každý den. Pak se nemám pořád
rozčilovat, když se dokola jenom perou jako koně kvůli
každé blbosti!“

„A kde je Lukáš?“ zeptal se Pavel.

„Kde asi? V pokoji, kde zřejmě opět předstírá psaní do-
mácích úkolů, jen aby se mohl vymlouvat a nemusel uklízet
ten bordel, co tam má. Za chvíli bude večeře.“

Pavel zamířil do ložnice aby se převlékl. Cestou nakoukl do dvou dětských pokojů, aby pozdravil kluky a zeptal se jich na to, jaký byl jejich den. Od Lukáše, typického sedmáka, se mu dostalo pouze stručné odpovědi: „Jo, dobrý, šlo to.“ Naopak dvojčata, která spolu chodila do Barviček, předškolní třídy, se začala předhánět, kdo tátovi dřív oznámí novinky ze školky. Jednalo se především o činnosti, které ten den dělali, doplněné několika drby o tom, kdo koho momentálně miluje a kdo s kým chodí. Než stačila dvojčata vybreptat tátovi všechno, co měla na jazyku, zavolala Lucie celou rodinu k večeři, u které se celkem pravidelně všichni sházeli, pokud Pavel neměl zrovna noční šichtu.

„Tak co máme dobrého, maminko?“ zeptal se zvědavě Pavel.

„Guláš s kolínky.“

Všichni se posadili ke stolu a pustili se do jídla. Lucie uměla velmi dobře vařit. Ve všední dny vařila většinou klasická rychlá jídla, především kvůli dětem. Teplé obědy měly děti naštěstí ve škole a školce. Časově náročnější jídla si nechávala až na víkend.

V pátek ráno přesně v půl sedmé, jako každý všední den, zazvonil budík. Lucie ho prudce zamáčkla a po pár minutách přemlouvání vstala a otevřela komodu. Do kanceláře si na sebe ráda oblékala elegantní šaty, ale dnes si vybrala běžnou sukni s modrým sakem, které měla v plánu doplnit černými lodičkami s malým podpatkem. Cestou do koupelny otevřela dveře od Lukášova pokoje a naklonila se: „Hola, hola, škola volá, mladý pane.“ Jakmile Lukáš zahlédl mámu ve dveřích, popadl polštář, který měl pod sebou, a přimáčkl ho zoufale na obličej. „Dneska zůstávám doma,“ prohlásil.

Lucie se umyla a sepnula si svoje polodlouhé blond vlasy do culíku. Namalovala si řasy, vzala rtěnku a letmo obtáhla rty. Lukášovi a sobě připravila snídani společně se svačinou do školy a do práce. Párkrát na sebe stříkla parfém a vytáhla

ze skříně červený jarní kabát, který krásně zdůraznil její štíhlou postavu. Tento den je pro ni jednodušší už z rána, protože se večer předtím domluvila s Pavlem, že odvede dvojčata do školky na osmou on, aby jí to aspoň občas trochu ulehčil.

Chvilku po tom, co za sebou Lucie s Lukášem zavřeli dveře, začal vstávat Pavel, rozespalý nakoukl do druhého dětského pokoje a vzbudil Tomáše s Terezou.

„Budíček, musíme do školky.“

Tomáš se zvedl, postavil se ke skříně a začal s oblékáním. Naopak Tereška jako obvykle odmítala vylézt z postele. Až když začal táta naléhat, ať nehraje divadlo a vstane, nasadila smutný výraz malého kotěte, otevřela pusku a řekla: „Tatínku, prosím, nám se dneska nechce do školky.“

Pavel neuměl být na děti nikdy moc přísný, přestože se o to párkrát pokusil, vždy na něj dolehly výčitky. Bylo to u nich stejné jako ve většině rodin. Maminka je přísná a tatínek je ten hodný v pozadí, který jen upozorňuje svoje ratolesti, že rodiče se musí poslouchat. Pavel svojí milované dceři zkrátka neuměl říct ne, tak se rozhodl jí vyhovět a nechat si je pod podmínkou slušného chování ten den doma. Bylo mu ale hned jasné, že až dorazí Lucie z práce, bude mu vyčítat jeho měkkou povahu, díky které ho děti vždycky ukecají.

Den proběhl poměrně v klidu. Na oběd Pavel ohřál guláš, dokonce si stihl dát s dětmi i dvacetiminutového šlofika. Kolem druhé hodiny dorazil ze školy Lukáš. Hodil do rohu svého pokoje školní tašku a zavřel za sebou dveře. Po pár minutách za ním přišel Pavel a požádal ho, jestli by nemohl pohlídat dvojčata, protože by si potřeboval skončit do krámu s náradím pro hmoždinky, které mu chyběly na upevnění poliček v kuchyni. Lukáš s ironicky nadšeným obličejem přikývl, kousl si do housky s plátky vysočiny a zmáčkl zapínání svého počítače, jako to dělá pokaždé, když dorazí ze školy, s výjimkou dnů, kdy má fotbalový trénink.

O dvě hodiny později se doma objevila Lucie a hned v chodbě uslyšela hlasité výkřiky a smích. „Copak to tu

děláte?“ zeptá se, když vejde do dětského pokoje. Překvapivě nevidí žádné rvačky, ale jenom vysmáté kluky sedící na Terezčině posteli a vedle nich peřiny vyházené z úložného prostoru postele.

„Kde je Terka?“ Kluci bez odpovědi vstávají z postele, otvírají její prostor a z ní už vylézá ubrečená Terežka běžící k mámě.

„Maminko, oni mě tu chtěli pohřbít zažíva!“

„Vždyť to byla jenom sranda,“ řekne s klidem Lukáš.

„Jste normální? Ty už snad máš mít rozum, ne? Kde je táta?“

„Šel pro hmoždinky. Asi před dvěma hodinami,“ odpoví jí s cukajícím koutkem Lukáš.

Neuběhlo ani pár minut a bylo slyšet, jak někdo odemyká dveře. Nebyl to nikdo jiný než milovaný tatínek, který to cestou z krámu s náradím vzal přes hospodu, že si dá jedno nebo dvě piva. Narazil tam ale na kolegy z práce, takže se to neplánovaně protáhlo víc, než by chtěl.

Lucie neměla problém s tím, aby si zašel jednou, dvakrát týdně na pivo. Jediné, co po něm žádala, bylo to, aby nenechával děti zbytečně samotné a počkal, až bude doma ona. Místo hádání se a vysvětlování, proč je vlastně našťvaná, začala prudce vyndávat nákup z tašek a nahlas řekla: „Já nemám doma tři děti, ale čtyři.“

Sobota je známá pravidelným úklidem domácnosti. Lucie jako velitelka pluku začala hned zrána vařit, prát a zbytku rodiny zadala úkoly hned po tom, co vylezli z postelí. V dětských pokojích to neustále vypadalo jako v tanku, takže měly všechny děti každé sobotní dopoledne o zábavu postaráno. Jednou za čas, když se některému z dětí, většinou Terežce, nechtělo uklízet, vzala to do rukou se vší parádou Lucie tak, že popadla všechny věci, které nebyly na svém místě a naházela je doprostřed pokoje na velikou hromadu s tím, že pokud nebudou všechny věci uklizené,

nesmí z domu ani na krok, což byla celkem přesvědčivá metoda.

V této rodině bylo ticho jenom ve dvou případech. V jednom z nich všichni spali, v tom druhém měli plnou pusou, takže alespoň oběd býval naplněný trochou klidu.

„Dnes to bylo vynikající,“ pronesl hlasitě Pavel, pohladil si svoje pивní břicho a Lucie mu věnovala úsměv.

Všichni už měli skoro dojedeno, ale Tomáš se v rajske s knedlíkem rýpal. Na každém jídle si dokázal něco najít. Jednou to byla okurka, pak kukuřice, kmín a časem už problémů bylo tolik, že se to nedalo spočítat. Lucie se někdy neudržela a použila klasické zaklínadlo všech matek: „Dokud to nedojíš, nehneš se od stolu.“ Samozřejmě to bylo k ničemu. Tomáš u oběda totiž dokázal sedět tak dlouho, dokud to jeden z rodičů nevzdal a nedal mu milost. Dnes ho zachránila Terka. „Já to dojedu!“ zvolala a přišoupla si Tomášův z půlky plný talíř k sobě.

Po obědě se vyráželo k Luciiným rodičům na návštěvu. Cesta k nim trvala asi 25 minut a nebyla žádný med. Za volantem seděla Lucie, vedle ní Pavel a vzadu všichni jejich potomci, kteří si samozřejmě nemohli odpustit poštuchování a dohadování. Třešničkou na dortu bylo, když Pavel vložil do přehrávače CD s country muzikou, kterou Lucie z duše nesnášela, a prozpěvoval si. Lucie si chvilku připadala jak v nějakém ústavu, kde už jen chybí sestřička rozdávající kalíšky s léky. Během cesty párkrát děti okřikla, manželovi okomentovala jeho hrozný hudební vkus a snažila se věnovat řízení.

Hned na příjezdové cestě uviděli dědu Štefana zalévat na zahradě rajčata.

„Ahoj, dědo!“ zavolaly naráz všechny děti, aby ho upozornily na svůj příjezd. Děda se hned otočil, usmál a podotkl, že mají jako vždy zpoždění.

„To víš, tati, vypravit pětičlennou rodinu není žádná sranda,“ vrazila Lucie dědovi pusou na tvář. Pavel mu podal

ruku, sevřel ji a začal mu dávat otázky, co všechno vlastně letos pěstuje. Poté oba zamířili pod dřevěnou pergolu obklopenou keři hroznového vína. Dvojčata nejprve běžela otevřít kotec psovi Šnukymu, kterému neřekl nikdo jinak než Šuky. Ten už natěšeně štěkal a skákal jako malé bláznivé štěně. Že je mu už 13 let, na něm nebylo vůbec poznat. Možná proto, že byl křížencem, který na nemoci nikdy moc netrpěl.

Lukáš a Lucie mezitím vešli do domu, aby se nahlásili babičce Marii. Ta už vytahovala z trouby čerstvé tvarohové a povidlové buchty, které měla její vnoučata nejraději.

Během odpoledne pomohla Lucie babičce zasadit jahody a zároveň probraly novinky posledního týdne. Chlapi poseděli u lahvového piva a připravili trochu třísek do grilu, aby si mohli k večeři něco ugrilovat. Jediný, kdo nesršel nadšením, byl Lukáš, protože už s ním nějakou dobu cloumala puberta. Do ničeho se moc nehrnul a jen zpovzdálí sledoval, jak jeho mladší sourozenci střídají na zahradě pískoviště a houpačky.

„Není nic lepšího, než když se sejde rodina na zahradě,“ řekl děda Štefan a ucucnul si z lahváče.

„Máme štěstí, že vyšlo počasí a že můžeme být i takhle večer venku,“ podotkl souhlasně Pavel. Dál přesunuli téma na zápas, který se před pár dny udál mezi Slavií a Spartou. Každý z nich byl fanouškem jiného fotbalového klubu, takže se to stejně jako obvykle neobešlo bez poznámek jednoho nebo druhého o tom, který tým je lepší a který klub má místo hráčů simulanty. Šlo spíše o škádlení, které vždy se smíchem ukončili, ani jeden z nich totiž nepatřil k fanouškům, kteří by dokázali vytvořit konflikt jenom proto, že by si každý sedli na jinou stranu tribuny.

Už se stmívalo, Lucie začala upozorňovat děti, že se půjdou za chvíli umýt a zalezou do postele, zatímco Lukáš dával prckům svými gesty najevo, že on je starší a nemusí

jít tak brzo spát. Patřilo to mezi jeho speciality, kterými dvojčata s oblibou provokoval.

„Jen mazejte chrápat mrňata,“ posmíval se.

„A ty přestaň provokovat, nebo jdeš hned za nimi,“ komentoval jeho chování Pavel.

Tomáš s Terkou poslechli a vyrazili společně s mamkou do domu. Když se Lucka se vrátila pod pergolu, Pavel s babičkou, dědou a Lukášem mastili karty. Na stole měl každý svoji hromádku korun a dvojkorun a každému vítezi se muselo draze zaplatit. Vtipné na tom bylo, že i přes opravdovou snahu táty a prarodičů vyhrát, měl třináctiletý Lukáš stále navrch.

„To není možné, jak pořád vyhráváš?“

„Ty jeden malý lotře, uděláš ze mě žebráka!“

Vydrželi hrát pěkně dlouho, než se rozhodli jít spát.

Rutina

Nikdo nemá rád pondělky. Nejspíš na tom má velkou vinu vidina pěti nadcházejících pracovních dnů, kterými musí všichni projít, než si budou moci zase v klidu ráno pospat o něco déle a mít lepší program než školu nebo práci. Trošku jinak na tom byl Pavel, který pracoval jako hlavní údržbář a měl směny v systému krátkého a dlouhého týdne, a to buď ranní nebo noční. Momentálně ho čekal náročnější týden, takže dnešní ráno vyrážel z domu už ve čtvrt na šest. Obloha byla na konci května krásně jasná, protože slunce vycházelo už kolem páté ranní. Pavlovi začínala šichta přesně v šest, kolega ho u paneláku vyzvedával kolem půl šesté, ale protože byl Pavel zastáncem pravidla *radši dřív než později*, vyrážel vždy s desetiminutovým předstihem. Dneska tomu nebylo jinak.

Lucie vypravovala dvojčata do školky. Tomášovi vrazila do rukou zelenou teplákovku a nařídila mu se nasnídat. Terce podala hnědé punčochy a růžové šaty s puntíky. Zatímco Tomáš snídal chleba se sýrem, maminka zaplétala jeho sestře její dlouhé plavé vlasy do dvou copů. Terka u če-sání taky snídala, ale na rozdíl od svého bratra jedla suchý rohlík se šunkou a občas u toho prudce vyjekla kvůli mámě, která ji zatáhla za vlasy. Když se oba konečně dopravili do

školky, Lucie se s dětmi v šatně rozloučila a vyrazila do práce. S Lukášem už naštěstí kromě ranního buzení a připravování jeho svačiny do školy neměla žádné starosti. Byl celkem samostatný už od prvních krůčků. Nevypadalo, že by k zábavě potřeboval další lidi, vždycky si tak nějak vystačil sám. Bylo ale nezbytné dohlédnout na to, aby nezaspal.

Pondělky ve školce pro paní učitelky nebyly žádný med. Děti byly po víkendu roztěkané, takže hned po tom, co překonaly ranní rozespalost, začaly běhat jako divocí koně a ječely jako paviáni. Není divu, že každá učitelka, zejména ze školky, má vypracované hlasivky podobné operní pěvkyni, protože udržet tohle stádo pod kontrolou stojí trochu víc námahy, než je na první pohled zřejmé. Někteří z rodičů nejspíš netuší, že nejenže děti vypráví každé odpoledne doma, co se dělo ve školce. Funguje to i naopak. Denně jsou paní učitelky zahlceny novinkami z rodiny každého dítěte, které měly na starost. K čemu potřebuješ informace od místních drben, když máš kolem sebe neustále přímo bulvární deník, naprosto bez námahy. Děti ve školce vybreptají opravdu všechno, od spálené bábovky, která se mamince nepovedla, až po nahý tatínkův zadek, který spatřily po tom, co je v noci vzbudila noční můra a vběhly rodičům do ložnice. U dvojčat Soukupových tomu nebylo jinak. Navíc do toho oba sourozenci vždy zapojili i obrovskou fantazii, takže v jejich podání to vypadalo, že má tahle rodina každou chvíli nové auto a vlastní jich celou řadu. Naštěstí to učitelky berou s humorem a nikdy se o těchto věcech před rodiči nezmiňují, aby je nestavěly do trapné situace.

Dvojčata trávila čas ráda mezi dětmi a dnes byla, jako obvykle, ve školce spokojená. Terezka si hrála s kamarádkami na princezny a Tomáš se svým gangem rošťáků, do kterého mimochodem nejen patřil, ale dokonce ho vedl, stavěl pevnost z pěnových kostek a okamžitě po jejím dokončení hlasitě vykřikoval: „Bez hesla vstup zakázán!“ Div

že od kamarádů nezkoušel vybírat vstupné. Je to vůdčí typ po mamince, takže rád všechny děti okolo sebe komanduje.

Lucie měla pondělí náročnější hned zrána. Tento týden má její kolegyně dovolenou, takže je potřeba, aby alespoň část práce zastala i za ni. Firma, kde pracuje, se nachází asi 22 kilometrů od jejich bydliště a Lucie tu zastává funkci asistentky ředitele. Jedná se o středně velkou stavební firmu (přibližně o čtyřiceti zaměstnancích), která je ve svém okolí vyhlášena jako jedna z nejlepších. Práce Lucii vyhovuje, protože je velmi komunikativní. Když ale někdy musela zůstat v práci do večera, chodila domů s hlavou jako počítadlo. Naštěstí Pavel péči o děti zvládá a jeho večere děti přímo milují, protože jeho specialitou jsou jednoduché rychlovky, kterým prostě děti nedokážou odolat.

„Mňam, chleba ve vajíčku,“ pochvaluje si dnešní večeři Tomáš.

Terka mezitím pracně kreslí s lahví kečupu srdíčka na chleba, než ho sní.

Jakmile se ozve klíč ve dveřích, doma zavládne radost a obě děti Lucii skočí do náruče, i s rukama umatlanýma od večere.

„Konečně doma.“

„Jaký jsi měla den?“ Pavel Lucii políbí.

„Hrozný! Ale už jsem doma.“ Lucie se usměje a přitulí se k manželovi.

„Ahoj, máme něco k jídlu?“ vyruší je neurvale hladový Lukáš vracející se z fotbalového tréninku.

„Suchý chleba. Musíme šetřit,“ vtipkuje na hranici vkusu Pavel a začne servírovat na dva talíře obložené chleby ve vajíčku se šunkou a zeleninou.

„Můžu si zapnout počítač?“ zeptal se Lukáš po večeři.

„Mohl bys nám ukázat žakovskou knížku?“

„Jasně,“ kasal se a sáhl do batohu na chodbě. „Podívej, jedna, dvě, tři jedničky!“

„Lukáši, ale to je z výtvarky!“ směje se Lucie a Pavel se přidá. Oba si ale řeknou, že chvíli klidu si za ten výkon přece jen zaslouží. Nestihnou ani mrknout a Lukáš je v pokoji.

Než dvojčata zalehnou do svých postelí, svedou menší boj o televizní ovladač. Nakonec skončí u Maxipsa Fíka.

Už pár dnů Lucii neodbytně trápila myšlenka na rodinné plány letošního léta. Konec školního roku byl za rohem a po prázdninách už dvojčata půjdou do první třídy. Co naplánavat, aby celé léto nestrávila před panelákem na sídlišti nebo na městském koupališti? Dovolená v cizině nepřipadala v úvahu. Letos na ni zkrátka nezůstávají peníze, protože většina úspor padla na začátku roku na koupi nového auta. Zbytek peněz sloužil jako rezerva pro nenadálé situace. Přestože cesta k moři nevyjde, rodina nebude trčet celé léto doma v bytě. Lucie s touto verzí v žádném případě nepočítala.

Hned po tom, co ulehli s Pavlem k televizi, otevřela téma letní dovolené.

„Kam vezmeme děti tohle léto?“

„A co by sis jako představovala?“ zeptal se Pavel a přitom dál sledoval sportovní televizní noviny.

„Přece nebudeme sedět doma na zadku, když máme oba v červenci dovolenou a děti budou mít prázdniny!“ řekla Lucie rázněji, než chtěla.

„Tak něco vymysli. Mně je jedno, kam pojedeme.“

„Klasika.“

„Co po mě teď jako chceš?“ vypěnil Pavel.

„Nic!“ odpověděla Lucie. Přitáhla si peřinu k sobě a otočila se čelem ke zdi, aby dala najevo, že nemá v plánu tohle téma dál rozebírat.

Pavlův nezájem ji skutečně naštvál, hlavně proto, že už ji nebavilo všechny výlety a dovolené vymýšlet sama. Měla potřebu vypadnout alespoň jednou za rok mimo sídliště. Na týden nebo dva. Bydleli v bytě 4+1, a když se doma sešla

celá banda, tak to byl opravdový blázeň. Jeden pokoj měl Lukáš, druhý dvojčata, obývací byl pro všechny a naproti byla malá ložnice. Zbývala ještě kuchyň, která nebyla kvůli lince a stolu s pěti židlemi příliš prostorná. Hyperaktivní dvojčata bylo potřeba sem tam někam vytáhnout, aby se mohla vyřádit a neděla z nudy cirkus na celý panelák.

Bylo zapotřebí o tomhle tématu začít opravdu přemýšlet a přesně to měla Lucie v plánu. Možnosti zvažoval i Pavel, protože nechtěl svoji milovanou ženu zklamat svým nezájmem o rodinnou dovolenou.

Pojedeme do kempu

„To je teprve středa?“ zamrčí rozespalý Lukáš z postele.

Patří mezi 80 % dětí, které se opravdu většinu dní v týdnu trmácí do školy jako hromádka neštěstí, jen v pátek mají úsměv od ucha k uchu.

Lukáš ve škole příliš nezářil, držel se průměrných známek a vyhovovalo mu to, protože po něm nikdo nechtěl zázraky a zároveň ho nikdo neprudil za to, že by byl totální flákač. Ve třídě byl oblíbený díky humoru a občasným ne-japným poznámkám, které se nebál hlasitě sdělovat pokaždé, když se mu něco nelíbilo. Nedal se přehlédnout i proto, že byl už od školky z celé třídy nejvyšší. Každý rok byl na třídních fotografiích úplně vzadu a vypadalo to, jako by si spletl třídu a zaplul ne o dvě, ale rovnou o tři třídy níž.

V pondělky i středy ho vždy čekal fotbalový trénink. Hned po škole proto vyrazil s kamarády, kteří byli zároveň jeho spoluhráči, k fotbalovému stadionu, který se nachází asi sto metrů od základní školy. Pohyb mu nevadil, protože byl po otci sportovně nadaný.

Lucie dnes vyzvedávala dvojčata ze školky okolo čtvrté hodiny. Tomáš společně se svými kumpány chvíli poté vyrážel před panelák na betonové hřiště si trochu zakopat, protože když měl trénink Lukáš, nesměl ho přece vynechat

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Léto v kempu***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.